نمکی گفته بعد از واقعه کربلا، ملت شیعه چنین ظلمی را که امروز ما تحمل می‌کنیم نکرده است؛ در شرایط بی پولی و بی ارزی مدیریت کار بسیار صعبی است.

وزیر بهداشت ایران در جلسه ستاد مبارزه با کرونا؛

سعید نمکی، وزیر بهداشت ایران در جلسه ستاد مبارزه با کرونا در آذربایجان‌غربی گفت:

زمانی که هرشب گزارش‌ها در خصوص وضعیت کرونا را می‌خوانم استرس می‌گیرم که نکند در سیاه‌چاله‌ای بیفتیم که نتوانیم از آن خارج شویم.

به گزارش اسپادانا خبر و به نقل از باشگاه خبرنگاران جوان، وزیر بهداشت ادامه داد:

خودمان را برای یک نزاع و درگیری سنگین با این ویروس آماده کردیم و اینکه از روز نخست کرونا را دست کم نگرفتیم باعث شد گام‌های بلندی برداریم. همواره خودم را کوچکترین سرباز در خدمت کشورم می دانم و در 8 ماه گذشته حتی یک شب هم به مدت یک ساعت بطور پیوسته نخوابیده ام.

وزیر بهداشت با اشاره به کمبود دارو گفت:

ناجوانمردانگی های آمریکا را ملت ایران تحمل میکنند که از لحاظ دارو دچار مشکل هستیم. تنها کشور هستیم که با بی پولی خنجر از پشت دشمن رو تحمل کردیم.

وزیر بهداشت با بیان این که [illegible] ادامه داد:

وزارت بهداشت برنامه‌ریزی مفصلی انجام داد، همه را جمع کردیم. اولین بار آمدیم و گفتیم راه‌های هوایی به چین را ببندیم. وقتی این حرف را می‌زدم عده‌ای با لبخندها و نگاه‌های عاقل اندر سفیه می‌کردند، به ما نگاه می‌کردند که چه می‌گویی. یکی از عزیزان به من گفت که شاهد بودم که در ابتدای اپیدمی اعلام کردی که آتشی بر نیستان این کشور خواهد افتاد که دامن تک تک خانواده‌ها را خواهد گرفت. در بهمن ماه ایستادم تا در ۳۶ ورودی این مملکت گیت بازرسی بگذاریم. بعد از گرفتاری در گرداب قم، بعد از دو هفته تازه تعدادی کیت PCR به صورت چمدانی یکی از دوستانم از ژنو آورد اما در روز اول بهمن ماه کیت همینجا در ،آوردیم ووهان از که را خودمان دانشجوی ۵۷ و کردیم طراحی پاستور انستیتو در ۱۹-کووید شناسایی برای را PCR تست کردیم.

نمکی گفت:

بعد از واقعه کربلا، ملت شیعه چنین ظلمی را که امروز ما تحمل می‌کنیم نکرده است. ناجوانمردی که آمریکایی‌ها و صهیونیست‌ها در کرونا بر ما روا داشتند، هیچ ملت شیعه‌ای تجربه نکرده است. هواپیما به فرودگاه عمان می‌آمد و خوشحال بودیم که دو بامداد ماسک و حفاظ برای پرستاران و پزشکان می‌آورد اما زنگ می‌زدند که مسیر قفل شده است. یک فرمانده بی سلاح و سربازان خط مقدم بی دفاع بودند. به یکی از پزشکانی که مبتلا شده بود گفتم چرا ماسک نزدی اما بغض کرد و

گفت ماسک زده بودم اما وقتی دیدم پرستارم ماسک ندارد، ماسکم را درآوردم. خود دکتر گویا رفت در قم بیماران را ویزیت کرد. بعد متوجه شدم که این نازنین برای اینکه رزیدنت‌ها و پزشک و پرستار نترسند، ژنرال من تن به آتش زد تا سربازانش نترسند و بیمار را ویزیت کنند. فرق ما با دفاع مقدس این بود که در دفاع مقدس خط را می‌شناختیم و می‌دانستیم دشمن از کجا می‌آید اما در اینجا نمی‌دانستیم صمیمی ترین دوست بمب ویروس است. نمی‌دانستیم حریم کجاست و ناگهان نقطه بمب‌های ویروس می‌خورد و نابود می‌کرد. از قم به گیلان از گیلان به نیشابور و... کجا دانند حال ما سبکباران ساحل‌ها. هیچکس نمی‌تواند عمق درد جامعه پزشکی و پرستاران را در این ایام در اوج تحریم، اوج خالی بودن خزانه و بانک مرکزی را درک کند. با جیب خالی هم مملکت را اداره کردن، کار بسیار سختی است. درست است که در شرایط وفور منابع، مدیریت کار آسانی نیست اما در شرایط بی پولی و بی ارزی هم مدیریت کار بسیار صعبی است. ما ارز نداشتیم، ریال نداشتیم، مطالبات پرستار و پزشک در کارانه ماه‌ها گذشته بود اما این قوم شریف و نجیب، یکبار نگفتند که ما بستانکاریم، بلکه گفتند ما به ملت ایران بدهکاریم. وقتی همه فرار کردند، اینها مثل پروانه به آتش زدند و دور بیمار طواف کردند، وقتی عده‌ای پول پارو کردند، اینها در بیمارستان‌ها رنج جارو کردند، وقتی عده‌ای در هوای خوش رمیدند، این‌ها بر سینه بیمار خمیدند و مبتلا شدند. در یک شهر من روزانه ۱۲ تا ۱۳ پرستار دارد مبتلا می‌شوند.

برچسب ها: سلامت [1]
وزارت بهداشت [2]
تحریم [3]